

Inne odłamy protestanckie

Zjednoczony Kościół Ewangeliczny

W roku 1947 pięć kościołów chrześcijańskich (Związek Ewangelicznych Chrześcijan, tzw. Wolni Chrześcijanie, Zjednoczenie Kościołów Chrystusowych i zielonoświątkowcy: Związek Stanowczych Chrześcijan oraz Chrześcijanie Wiary Ewangelicznej) postanowiło dokonać zjednoczenia, no bo do zjednoczenia chrześcijan dążyć niewątpliwie należy w imię wiary w jednego boga i jedną księgę świętą. Nowy związek nazwany został Zjednoczonym Kościołem Ewangelicznym. Było to bardzo odważne przedsięwzięcie, gdyż jak wiadomo chrześcijanie z natury ciągle się dzielą, co się zaczęło kiedy tylko Pan zamknął oczy na krzyżu i trwa po dziś dzień. Z tym większą nadzieją można było patrzeć na bohaterską wręcz próbę protestantów polskich, którzy dzielnie podjęli się ujednoczyć doktrynę pięciu gmin wyznaniowych. Zaznaczono, że odrzucają naleciałości tradycji i za podstawę wszelkich rozwiązań teologicznych przyjmowane będzie Pismo Święte. Zmagano się z jednolitym odczytaniem Biblii przez długie lata. Komuniści poirytowani narzekali, że się nie mogą dogadać roztrzásając sprawy drugorzędne, stojące na przeszkodzie celowi najwyższemu — krytyce nauczania rzymskich katolików, która niestety nie mogła być skutecznie podjęta bez ustabilizowanego zarysu wspólnej teologii. Starań zaprzestano w roku 1988. Myślałby kto, że wrócono do stanu wyjściowego. Gdzież tam! Nie udało się nawet rozpaść na dawnych pięć kościołów. Powstało ich znacznie więcej, gdyż w toku działań *zjednoczeniowych* ujawniły się ukryte dotąd sprzeczności (nade wszystko charakteru personalnego, jak to na ogół bywa). Rozpadli się wraz z systemem komunistycznym, który dawniej tak gorliwie pochwalali (np. w roku 1965 w *Chrześcijaninie* czytaliśmy: „*praca, której wyniki w wielu bardzo dziedzinach stanowią powód słusznego zadowolenia i wytłumaczenia zarazem powodów niewątpliwego awansu Polski na bardziej wysunięte miejsce w rodzinie narodów*”).

M.A.

*

Kościół Uniwersalnego Zwycięstwa/Lenno Boże

Kościół Uniwersalnego Zwycięstwa/Lenno Boże — główny ośrodek w Detroit, MI. Rywalem dla 'Sweet Daddy Grace' i dla 'Father Divine' jako charyzmatycznych liderów czarnej społeczności — był wielebny James Francis Marion Jones, lepiej znany jako Prorok Jones (1908-1971). Pełna sukcesów droga Jones'a zakończyła się kiedy w 1956 rajd policji na jego dom doprowadził do jego aresztowania za nieprzyzwoite zachowanie. Został co prawda uniewinniony, ale i tak poniósł szwank i od tego czasu liczba jego zwolenników zmniejszała się. W ostatnim roku przed swą śmiercią Jones podróżował i nauczał między Detroit a Chicago. Około 20 kapłanów i 5 tysięcy członków było obecnych na pogrzebie Proroka Jones'a w 1971. Organizacja nie przetrwała śmierci swego lidera.

oprac. **K.D.**

*

Sekta Clapham

Sekta Clapham — grupa wpływowych Anglików, włącznie z William'em Wilberforce i Lordem Shaftesbury, której działanie koncentrowało się na religii ewangelicznej głoszonej w Clapham Parish Church w końcowym okresie XVIII wieku i na początku wieku XIX. Domagali się zniesienia niewolnictwa, reformy prawa pracy dla dzieci i wielu innych socjalnych innowacji, ponadto wspierali pracę misjonarską i ewangeliczne chrześcijaństwo.

oprac. **K.D.**

Grace and Hope Mission

Grace and Hope Mission została założona w Baltimore, MD (gdzie zresztą znajduje się kwatera główna) w 1914 roku przez panny Mamie E. Caske i Jennie E. Goranflo, które proklamowały tam misję ewangeliczną. W końcu lat 60. organizacja posiadała 12 centrów, głównie w dużych miastach. Ich doktryna jest wesleyańsko-protestancka, z akcentami ewangelizmu, świętości i nadziei na szybkie powtórne przyjście Jezusa. Oficerowie (wszystkie niezamężne kobiety) noszą czarne uniformy z czerwonymi lampasami i z odznaką 'Misji'. Dziś szacuje się, że około 800 osób

uczestniczy w zajęciach 'Misji'.

oprac. **K.D.**

Father Divine Movement – Ruch Niebiańskiego Ojca (RNO)

George Barker dorastał razem z wieloma czarnymi ewangelistami. W 1930 roku został „nowonarodzony” jako Bóg, lub jako Niebiański Ojciec. Miało to miejsce w 'Sayville' na Long Island, Nowy Jork. Tam też założył pierwszą ze swoich Misji Pokoju — społeczności, które przez mieszkańców były nazywane 'niebami'. Były zorganizowane w komunalne gminy. Owczarnia ta wzrosła bardzo w czasach Wielkiego Kryzysu i szczytowym okresie swej świetności mogła nawet liczyć 200 tysięcy członków. Byli oni rozrzućeni w około 160 Misjach Pokoju w całych USA. Mieli jeszcze dość istotne znaczenie w latach 50. i 60., choć impet już malał. Nie jest łatwo oszacować liczby tych, którzy uwierzyli w Niebiańskiego Ojca, ale z pewnością można przyjąć, że były to setki tysięcy osób, prawie wszyscy czarni. Po wojnie górę zaczęły brać ruchy czarnych o charakterze mniej pokojowym, w szczególności 'Czarni Muzułmanie'. Niebiański Ojciec zmarł w 1965 roku, ruch przetrwał jego śmierć, jednak z dużo mniejszą liczbą członków niż poprzednio. Działali oni m.in. w Australii, Indiach, Kanadzie, Szwajcarii, Anglii, Niemczech i Panamie. Najistotniejszymi centrami były zawsze Nowy Jork, Nowe Jersey i Filadelfia. Ich liczba obecnie nie przekracza kilkuset osób.

oprac. **K.D.**

(Publikacja: 27-07-2002)

[Oryginał.](http://www.racjonalista.pl/kk.php/s,1497) (<http://www.racjonalista.pl/kk.php/s,1497>)

Contents Copyright © 2000-2008 by Mariusz Agnosiewicz

Programing Copyright © 2001-2008 Michał Przech

Autorem tej witryny jest Michał Przech, zwany niżej Autorem.

Właścicielem witryny są Mariusz Agnosiewicz oraz Autor.

Żadna część niniejszych opracowań nie może być wykorzystywana w celach komercyjnych, bez uprzedniej pisemnej zgody Właściciela, który zastrzega sobie niniejszym wszelkie prawa, przewidziane w przepisach szczególnych, oraz zgodnie z prawem cywilnym i handlowym, w szczególności z tytułu praw autorskich, wynalazczych, znaków towarowych do tej witryny i jakiegokolwiek ich części.

Wszystkie strony tego serwisu, wliczając w to strukturę podkatalogów, skrypty JavaScript oraz inne programy komputerowe, zostały wytworzone i są administrowane przez Autora. Stanowią one wyłączną własność Właściciela. Właściciel zastrzega sobie prawo do okresowych modyfikacji zawartości tej witryny oraz opisu niniejszych Praw Autorskich bez uprzedniego powiadomienia. Jeżeli nie akceptujesz tej polityki możesz nie odwiedzać tej witryny i nie korzystać z jej zasobów.

Informacje zawarte na tej witrynie przeznaczone są do użytku prywatnego osób odwiedzających te strony. Można je pobierać, drukować i przeglądać jedynie w celach informacyjnych, bez czerpania z tego tytułu korzyści finansowych lub pobierania wynagrodzenia w dowolnej formie. Modyfikacja zawartości stron oraz skryptów jest zabroniona. Niniejszym udziela się zgody na swobodne kopiowanie dokumentów serwisu Racjonalista.pl tak w formie elektronicznej, jak i drukowanej, w celach innych niż handlowe, z zachowaniem tej informacji.

Plik PDF, który czytasz, może być rozpowszechniany jedynie w formie oryginalnej, w jakiej występuje na witrynie. **Plik ten nie może być traktowany jako oficjalna lub oryginalna wersja tekstu, jaki zawiera.**

Treść tego zapisu stosuje się do wersji zarówno polsko jak i angielskojęzycznych serwisu pod domenami Racjonalista.pl, TheRationalist.eu.org oraz Neutrum.eu.org.

Wszelkie pytania prosimy kierować do redakcja@racjonalista.pl